

Jože BUČER

osebnost mojega kraja

Avtorice: Sara ANDERLIČ 9.b
Sara KRIŽNIK 9.b
Maruša VEBER 9.b

Mentorica: Jana DRAKSLER

Celje, marec 2006

KAZALO

	stran
KAZALO SLIK	3
POVZETEK	5
UVOD	6
OTROŠTVO	7
ŠTUDIJ	12
SLUŽBOVANJE	17
DRUŽINA	24
POKOJ	32
NAGRADE IN PRIZNANJA	42
DRUGI O JOŽETU BUČERJU	46
ZAKLJUČEK	55
ZAHVALA	56
VIRI IN LITERATURA	57

KAZALO SLIK

slika številka

- 1 JOŽE BUČER V DOMAČI DNEVNI SOBI (2005)
- 2 OČE IN MATI (1936)
- 3 STARA DOMAČIJA (1950)
- 4 DEL OČETOVE DRUŽINE (1940)
- 5 STARŠA S SINOVOMA (1940)
- 6 PRI BIRMI NA PONIKVI (1947)
- 7 EKIPA PO PREDSTAVI GOGOLJEVE ŽENITVE – MESTINJE (1954)
- 8 PO MATURI (1955)
- 9 HONORARNA ZAPOSILITEV (1958)
- 10 MED ŠTUDIJEM – DELO NA POLJU (1959)
- 11 AGRONOMI NA EKSKURZIJI V NOVEM SADU (1959)
- 12 ZAGOVOR DIPLOME (14. 3. 1960)
- 13 SESTRA MILICA (1950)
- 14 RAZSTAVA PLEMENSKE ŽIVINE (1966)
- 15 ODBOR ZVEZNE SKUPŠČINE ZA KMETIJSKTVO (1972)
- 16 »BRIGADIRJI« NA DELOVNI BRIGADI KOZJANSKO 76 (1976)
- 17 TITOV OBISK NA PLANINI (1974)
- 18 TOVARNA ETOL – POSNETEK IZ ZRAKA (1990)
- 19 NA DELOVNEM MESTU V ETOLU (1990)
- 20 JOŽE BUČER S PARTNERJEM IZ IFF- g. DUPONTOM (1982)
- 21 NA SPREJEMU Z MILANOM KUČANOM (1987)
- 22 POROČNA (1958)
- 23 JOŽETOV BRAT Z DUŠANOM (1969)
- 24 DOMAČIJA DANES (2003)
- 25 NA OBISKU PRI NEČAKOVI DRUŽINI (2006)
- 26 CELJSKI DOM (1985)
- 27 Z OTROKOMA NA IZLETU K IZVIRU REKE BOSNE (1970)
- 28 VINOGRAD (2005)
- 29 PRAZNOVANJE S PRIJATELJI (2005)
- 30 NA POTOVANJU – MARMORNO MORJE (1993)
- 31 MEŠANI KOMORNI PEVSKI ZBOR CELJE V MARIBORU (1988)
- 32 NOV DOM NA POLULAH (1996)
- 33 NA PRAZNOVANJU Z OTROKOMA (1992)
- 34 DRUŽINSKO PRAZNOVANJE (1997)
- 35 UPOKOJENSKI PEVSKI ZBOR V CANKARJEVEM DOMU (2005)
- 36 MESTNI SVETNIKI 1998 – 2002 (1998)
- 37 OB ZAKLJUČKU LETA Z DELAVCI OŠ (1996)
- 38 NA OTVORITVI RAZSTAVE RAZISKOVALNIH NALOG (2003)
- 39 NOVO LETO Z UPOKOJENCI (2005)
- 40 IZLET UPOKOJENCEV NA BRIONE (2005)
- 41 MARTINOVANJE (2004)
- 42 PRIPRAVE NA TRGATEV V VINOGRADU (1983)
- 43 POMOČNICA MARINKA (1983)
- 44 SREČANJE S SOŠOLCI AGRONOMI (1998)
- 45 Z G. KRIVCEM NA RADGONSKEM SEJMU (2005)
- 46 MESTNI SVETNIKI V ETOLU (2005)
- 47 KARIKATURA JURETA GODCA (1981)
- 48 MED PREJEMANJEM KNJIŽNE NAGRADE (1955)
- 49 POTRDILO O PREJEMU REDA DELA Z ZLATIM VENCEM (1989)

50	OBISK ŽUPANA OBČINE SINGEN IZ NEMČIJE (1996)
51	PLAKETE (2006)
52	PRIZNANJE ZA SOUSTANOVITELJA KOMORNEGA PZ (1983)
53	RAZISKOVALKE PRI DELU (2006)

POVZETEK

Jože Bučer se je rodil kot drugi otrok na eni večjih kmetij v Zagaju pri Ponikvi. Njegov kleni značaj se je oblikoval ob trdem delu na kmetiji ter v težkih vojnih in povojnih letih.

Ker se mu želja, da bi postal veterinar, ni uresničila, je doštudiral agronomijo in več let skrbel, da so se razmere na nerazvitem Kozjanskem izboljševale. Predvsem je bil uspešen pri odpravljanju posledic po potresu, ki je leta 1974 prizadel Kozjansko.

Z željo, da bi svoje znanje še razširil, je kasneje končal tudi študij ekonomije in leta 1979 postal direktor tovarne Etol – IFF Celje. V tovarni so v »njegovem« času dosegli največjo proizvodnjo v času poslovanja.

Po upokojitvi leta 1992 pa je aktiven kot mestni svetnik in kot predsednik Društva upokojencev Celje. Kot mestni svetnik zna opozoriti na mnoge pomanjkljivosti, kot predsednik društva upokojencev pa poskrbi, da je njegovim članom tudi obdobje v jeseni življenja prijetno, saj s svojim delovanjem pogosto »posije kot sončni žarek, ki osreči ljudi«.

slika 1: JOŽE BUČER V DOMAČI DNEVNI SOBI (leta 2005)

UVOD

Tudi letos smo želele nadaljevati s tradicijo na naši šoli in izdelati raziskovalno nalogo na temo Osebnost mojega kraja.

Ker naša šola letos praznuje petdeseto obletnico, smo želele predstaviti nekoga, ki živi in deluje v našem okolju in je povezan tudi z delovanjem šole.

Odločile smo se, da predstavimo življenje in delo našega krajana, večletnega mestnega svetnika, gospoda Jožeta Bučerja, ki prihaja iz vrst gospodarstvenikov.

Pri delu smo si pomagale z različnimi metodami raziskovalnega dela:

- intervjuvanje
- anketiranje
- zbiranje literature in slikovnega materiala
- prebiranje literature
- fotografiranje
- delo v knjižnici
- urejanje zbranega gradiva
- delo z računalnikom

Vesele smo bile, da so nam ljudje, ki smo jih prosile, da nam zaupajo svoje poglede na del življenjske poti, ki so jo prehodili z gospodom Jožetom Bučerjem, z veseljem pomagali.

Zavedamo se, da so prav ti prispevki obogatili našo nalogo in nam pomagali pri sestavljanju koščkov v mozaiku življenjske zgodbe gospoda Jožeta Bučerja.

Ob koncu smo ugotovile, da je bila naša izbira, da predstavimo gospoda Jožeta Bučerja, pravilna, saj smo ga spoznale kot zelo pozitivnega človeka, ki je vedno vedel in še ve, kaj želi. Uspešno je deloval na različnih področjih, zato ni čudno, da ga naključno izbrani mimoidoči anketiranci poznajo kot bivšega direktorja tovarne Etol, kot prizadevnega mestnega svetnika, kot neutrudnega vodjo upokojencev, ki si je vedno pripravljen vzeti čas za druge ...

OTROŠTVO

Jože Bučer se je rodil 20. marca 1935 v Zagaju 7 na Ponikvi pri Grobelnem kot drugi otrok očetu Leopoldu in materi Mariji, rojeni Gaber.

slika 2: OČE IN MATI (leta 1936)

Družina, v kateri sta bila še starejša sestra Milika (rojena 1933) in mlajši brat Leopold (rojen 1937), je živela na kmetiji, veliki 16 hektarjev.

slika 3: STARA DOMAČIJA (leta 1950)

Kmetija je bila živinorejsko usmerjena. Polovico posestva je bilo gozdov, ostalo pa je bila obdelovalna površina. Imeli so 14 – 16 glav živine. Kmetijo so starši podedovali od starih staršev. Njihov rod izhaja iz Oplotnice od koder so se preselili leta 1903. V očetovi družini je bilo osem otrok. Zanimivost njihove družine je v tem, da so se štirje otroci, ki so se rodili v Oplotnici, pisali Bučar, drugi štirje, rojeni na Ponikvi, pa so se pisali Bučer. Med njimi je bil tudi oče Jožeta Bučerja.

slika 4: DEL OČETOVE DRUŽINE (leta 1940 – prvi z desne v prvi vrsti)

Otroštvo na kmetiji je bilo lepo, saj so, poleg brata in sestre, na njej živeli še bratranec in dve sestrični, ki so jim starši umrli.

Igrač niso imeli. Igrali so se z žogo iz cunj, pa tudi z »gajžlo« in motiko. Imeli pa so prostrana polja, gozdove, radost ... in igre so bile nepozabne.

Čeprav so živeli v skromnih razmerah, pa pomanjkanja niso nikoli čutili. Kruh so imeli vsak dan. V Jožetovem razredu so le štirje od enajstih sošolcev vsak dan imeli kruh, saj so z njim hodili v šolo tudi otroci kočarjev, ki so se preživljali z dnino.

Kljub vsemu pa se Jože še vedno spominja dišečih žemljic, ki jih je napekel pek iz Ponikve in jih prodajal po vasi. In včasih je mati »našla« kak dinar tudi za te žemljice.

Kmetijo so obdelovali ročno, saj mehanizacije še ni bilo. Njihova »mehanizacija« so bili samokolnica, motika, vile in voli.

slika 5: OČE IN MATI S SINOVOMA (leta 1940 – Jože je desni brat)
(lastnik fotografije je Jože Bučer s Ponikve, nečak)

Ker je bil Jože najstarejši fant v družini, je moral pri delu na kmetiji tudi precej pomagati. Zgodaj zjutraj, med 5.30 in 7. uro, je moral napasti živino, nato pa se je peš odpravil v približno dvajset minut oddaljeno šolo na Ponikvi.

Šolo je začel obiskovati leta 1941, ko so imeli pouk v nemščini, saj je bil to čas okupacije. Po četrtem razredu je šolanje nadaljeval na novi OŠ Ponikva. Na šoli je poučevala tudi učiteljica Nežka Urlep, ki je na Ponikvo prihajala iz Šentjurja. V višjih razredih je zbrala 6 do 7 učencev, ki jih je prostovoljno pripravljala za sprejemne izpite na nižji gimnaziji v Celju. Dodatni pouk je imela v stari šoli. Le trije so (uspešno) končali šolanje na visoki šoli. Med njimi je bil tudi Jože.

slika 6: PRI BIRMI (leta 1947 – prvi deček z desne)

V času vojne so imeli doma partizansko javko in partizani so pogosto prenočevali pod tramovi v seniku. Nemci so jih večkrat obiskali, a partizanov niso nikoli našli.

Jože se spominja, da so partizani pogosto minirali železniško progo pod njihovo domačijo. Neke noči so razstrelili celo vagon, poln orožja in municije. Pokalo je tako, da so se zbudili prebivalci bližnje in daljne okolice, človeških žrtev pa ni bilo. Kljub želji, si otroci takšnih in podobnih podvigoval niso smeli ogledati od blizu.

Ko pa so po vojni, leta 1945, na območju Šentjurja razoroževali Nemce, so ti odvrkli mnogo stvari in otroci so na tleh našli mnogo »uporabnih« pripomočkov. Za igro so uporabili izgubljeno bombo, ki so jo spuščali po bregu in opazovali, kam se bo odkotalila. Ko je njihov podvig odkril oče, je bil zelo hud in menda so jih takrat dobili vsi vaški otroci, ki so sodelovali pri tej igri.

Veliko bolje pa so izkoristili najdene telefonske slušalke, ki so jih uporabili za izdelavo tranzistorjev, ki so vlekli radijske valove. Tako so na Ponikvi lahko poslušali radio še pred napeljavo elektrike, ki so jo napeljali šele leta 1955.

Po vojni so pogosto pod kozolci organizirali vaške mitinge. Na njih so otroci deklamirali pesmi, ki so se jih naučili v šoli, odrasli pa so jih izkoristili za druženje vaščanov iz več vasi.

Leta 1947 je šolanje nadaljeval na nižji gimnaziji v Vodnikovi ulici v Celju, kjer je bil njegov razrednik gospod Turk. Posebej pa se Jože spominja gospoda Jurčeta Vrežeta, ki mu je razkril lepote zborovskega petja, ki mu je še danes zvest.

V šolo se je vozil z vlakom. Peš se je ob 4.30 uri odpravil od doma do železniške

proge, nato pa po tirih nadaljeval pot do postaje na Ponikvi, odkoder ga je vlak ob 5.15 uri odpeljal proti Celju. Čas na vlaku je izkoristil za učenje, tudi ob povratku, kajti doma je bilo potrebno opraviti še veliko kmečkih del. Popoldan je moral napasti živino in pogosto jo je pasel s knjigo v roki. Tako so krave neredko odšle v koruzo, večkrat tudi v sosedovo.

Že kot otrok je pomagal tudi pri košnji. Pogumno se je, čeprav šele dvanajstletni fantič, postavil na konec vrste z dvanajstimi kosci. Njegova kosa je bila precej krajša od kos ostalih koscev. Merila je le 50 cm.

Starši so bili zelo skrbni, a strogi. Spominja se, da je nekoč med pretepom s fanti iz sosednje vasi dobil kamen v glavo. Doma pa je za kazen od očeta dobil še klofuto, ker se je pretepal s fanti iz sosednje vasi.

Tudi, ko ga je mati v Celju videla, kako v novih čevljih brca žogo iz cunj, je bilo doma hudo, saj so, čeprav niso trpeli pomanjkanja, živeli skromno.

ŠTUDIJ

Šolanje je nadaljeval na srednji veterinarski šoli v Ljubljani, a je bilo šolanje prehud finančni zalogaj in oče mu ni hotel več plačevati šolanja, saj je menil, da je doma dovolj dela in otroci lahko ostanejo na kmetiji. K sreči pa je bila mati šolanju bolj naklonjena. Jože se spominja, da je večkrat dejala: »Jaz nisem mogla v šole, pojdi pa ti.«

Tako je Jože nadaljeval šolanje na I. gimnaziji v Celju, kjer je obiskoval nemški oddelek.

Ves čas je bil prizadeven dijak, ki je deloval na različnih področjih. Vsa leta je bil neutruden pevec pri pevskem zboru, ki ga je vodil profesor Egon Kunej. Med tem ko so se sošolci iz a paralelke ukvarjali z literaturo in izdajali glasilo Brstiči, se je njihov razred (c oddelek) posvečal dramski igri. Pripravljala jih je neutrudna profesorica Anja Maček, ki se spominja, da je bil Jože navdušen igralec in, kljub temu da je bil »vozač«, pri vajah zelo prizadeven in marljiv. S svojimi uprizoritvami so bili zelo uspešni in so jih odigrali tudi na mnogih gostovanjih.

slika 7: IGRALSKA EKIPA PO PREDSTAVI GOGOLJEVE ŽENITVE
(1954 – JOŽE KOT STJEPAN – čepi prvi z desne)

Leta 1955 je uspešno maturiral in bil kot prizadeven maturant, uspešen na različnih področjih, tudi nagrajen s knjižno nagrado.

slika 8: PO MATURI (leta 1955 – stoji prvi z leve v drugi vrsti)

Sanjal je o tem, da se mu bo končno uresničila želja po študiju veterine, a je bila takrat najbližja veterinarska fakulteta v Zagrebu. Ker doma ni bilo dovolj finančnih sredstev za študij v drugi republiki, štipendije pa ni dobil, se je odločil za študij agronomije v Ljubljani (danes Biotehniška fakulteta).

V Ljubljani si je moral sam poiskati stanovanje in prvo leto je preživel v domu srednjih tehniških šol, kjer si je sobo delil z dvajsetimi dijaki. V hodniku pa so imeli še skupno kopalnico in stranišče. Kasneje si je našel sobo pri privatniku.

Ker ni imel štipendije, se je, da je bilo bivanje v Ljubljani enostavnejše, priložnostno zaposlil. Raznašal je steklenice z mlekom, metal premog z vlaka na vozove in kasneje z vozov v kleti.

Ko so leta 1957 ustanovili miličniško enoto študentov prometnikov, se je prijavil za delo v njej. Njihova naloga je bila, da so usmerjali promet, saj semaforjev še ni bilo, avtomobili pa so se pojavljali v vedno večjem številu. Kot zanimivost navaja, kako so morali avtomobili s trobljenjem nakazati, kam so v križišču namenjeni: če so zatrobili enkrat, so pot nadaljevali naravnost, če so zatrobili dvakrat, so zavijali desno in če so zatrobili trikrat, so zavijali levo. Delo je bilo dobro plačano, saj si za eno uro dela na cesti dobil dobro kosilo.

slika 9: HONORARNA ZAPOSLOVANJE (leta 1958)

Leta 1958 je od okrajne zveze dobil štipendijo in bivanje v Ljubljani je bilo lažje.

Med študijem so, poleg težkih izpitov, opravili tudi veliko terenskega dela. Proučevali so delo na polju in se aktivno vključevali v različne raziskave.

slika 10: PRAKTIČNO DELO MED ŠTUDIJEJEM – delo na polju
(leta 1959 – Jože je drugi z desne)

Spremljali so dogajanja in razvoj kmetijstva tudi v drugih republikah Jugoslavije. Ob koncu študija so se odpravili na ekskurzijo in si ogledali žitna polja v Vojvodini.

slika 11: AGRONOMI NA EKSKURZIJI V NOVEM SADU (leta 1959 – čepi prvi z desne)

Kljub rednemu delu pa je bil tudi zelo dober študent. Študij je končal v štirih letih in pol, kot prvi v letniku. Njegova povprečna ocena pa je bila več kot 9.

slika 12: ZAGOVOR DIPLOME (12. 3. 1960 – drugi z leve)

Tudi v času bivanja v Ljubljani pa je med počitnicami pridno pomagal na domači kmetiji, saj se je med tem sestra poročila na kmetijo v Dramljah, mlajši brat pa je, kot »mladi gospodar« ostal na kmetiji, ki jo je Jože tudi kasneje večkrat obiskal.

Slika 13: SESTRA MILIKA (okrog leta 1950 – leva deklica)

SLUŽBOVANJE

Ker v tistem času službe ni bilo težko dobiti, se je Jože takoj po diplomi zaposlil na Kmetijskem gospodarstvu Šentjur, kot vodja posestva na Planini pri Sevnici. Najprej je delal v Šentjurju, po treh mesecih dela pa je Šentjur obiskal gospod Luka Leskovšek, ki je odredil, da sta v Šentjurju dva agronoma preveč, zato je Jože že naslednji dan odšel na delo na posestvo na Planini. Premestitev je občutil kot napredovanje, saj je iz pisarniške službe odšel na delo v praksi.

Kmetijsko posestvo Planina je obsegalo posestvo Anderberg v Šentjurju, Planino, Ponikvo, Rimske toplice in Loko pri Žusmu. Na posestvu so imeli okrog 200 glav živine in okrog 140 ha zemlje. Področje, ki ga je upravljal, je bilo eno najmanj razvitih v Sloveniji. Kot mlad strokovnjak, poln idej, se je lotil vsakega dela. Pomagal je pri načrtovanju prehranjevanja, pri določanju obrokov za živino, pa tudi pri spravljanju sena. Prvič po vojni so pokosili in pospravili krmo prej kot kmetje. Kasneje je postal tehnični direktor posestva na upravi v Šentjurju. Na posameznih obratih so imeli upravnike, on pa je koordiniral delo, spremljal novosti v stroki, načrtoval proizvodnjo... Pri svojem delu je bil zelo uspešen.

Od tu je moral na služenje vojaškega roka. Odšel je v Sarajevo, v šolo za intendante.

Ko je leta 1963 odslužil vojaški rok, se je zaposlil na Kmetijskem kombinatu v Šentjurju. Tu so leto pred tem združili vsa posestva in zadruga v občini Šentjur. Službo je nastopil kot tehnični direktor, nato pa bil v letih 1964 in 1965 v.d. direktorja in od leta 1965 do leta 1969 upravnik Kooperacije.

V tem času so v Šentjurju organizirali tudi razstavo plemenske živine, ki je bila zelo odmevna. Obiskoval je tudi posamezne kmete in jih navduševal za uvajanje novitet, ki bi olajšale in izboljšale njihovo delo.

slika 14: RAZSTAVA PLEMENSKE ŽIVINE V ŠENTJURJU (leta 1966)

Leta 1970 se je zaposlil kot strokovni sodelavec Tovarne umetnih gnojil iz Kutine. Bil je predstavnik za Slovenijo. Na terenu so izvajali okrog 150 poskusov in ugotavljali učinek umetnih gnojil na posamezne posevke. Med tem so izvajali tudi demonstracije učinkovanja umetnih gnojil. Za kmetovalce so pripravljali tudi predavanja o uporabi umetnih gnojil in njihov učinek na prirastek in tudi na živino, ki se s tem pridelkom hrani.

Kot strokovni sodelavec je služboval do leta 1974, ko je bil izvoljen za prvega predsednika Izvršnega sveta Občine Šentjur.

Med tem je bil od leta 1967 do leta 1974 neprofesionalni zvezni poslanec Gospodarskega zbora Zvezne skupščine. V Sloveniji je bilo šest poslancev Zveznega gospodarskega zbora, ki so bili izvoljeni v posameznih regijah. Vsa vprašanja, povezana z gospodarstvom, so se reševala na zveznem nivoju, v Beogradu. Poslanci Slovenije pa so se vedno prej sestali v Ljubljani, kjer so uskladili interese, ki so jih potem zastopali v Beogradu, kjer so imeli sestanke dvakrat mesečno. Vključevali so področja kmetijstva, industrije, obrti in vodnega gospodarstva.

Slika 15: ODBOR ZVEZNE SKUPŠČINE ZA KMETIJSTVO
(leta 1972 – drugi z desne v drugi vrsti)

Kmalu po nastopu njegovega mandata predsednika Izvršnega sveta Občine Šentjur, je Kozjansko prizadel potres in Jože je postal tudi predsednik odbora za odpravo posledic po potresu.

Potres je povzročil veliko škode in potrebno je bilo marsikaj postoriti.

Jože se spominja, da so poškodovane objekte razdelili v štiri kategorije. Delili so jih glede na to, koliko so bili poškodovani. V prvi in drugi kategoriji so bili objekti z manjšimi razpokami, v tretji kategoriji so bili objekti, na katerih so bili potrebni strokovni gradbeni posegi in v četrti kategoriji so bili objekti, ki so bili predvideni za rušenje in nadomestno gradnjo. Prizadeti objekti so bili v glavnem stanovanjski.

Pri sami organizaciji dela so naleteli na več težav.

»Ker je bil potres na Kozjanskem prvi primer take naravne nesreče v Sloveniji, je bilo potrebno vzpostaviti celoten sistem organizacije, kako sploh pomagati ljudem. Prav tako tudi še niso bile določene poti, kako priti do denarja. Ljudje so se upirali najemanju posojil, ki jih je bilo potrebno zavarovati s hipoteko. Pri tem smo naleteli še na dodatno težavo, saj so bili v zemljiško knjigo namesto mnogih dejanskih lastnikov, vknjiženi še njihovi stari starši. Svojevrsten problem pa so bili tudi gradbinci, saj preprosto ni bilo dovolj gradbenikov, ki bi bili sposobni opraviti popravilo na objektih, ki so bili uvrščeni v tretjo kategorijo. Otepali pa smo se tudi s pomanjkanjem gradbenega materiala, predvsem cementa in opeke,« se spominja Jože Bučer.

Jože je bil pri svojem delu zelo prizadeven. Obiskoval je prizadete, jim svetoval, pomagal pri pridobivanju načrtov in kreditov ...

In ljudje so počasi začeli z zaupanjem gledati v prihodnost.

Ni pa si prizadeval samo pri obnovi individualnih zgradb, ampak je poskrbel tudi za družbeni sektor. Poleg 91 novih družbenih stanovanj, so na novo zgradili ali obnovili tudi Zdravstveni dom Planina, osnovne šole v Loki pri Žusmu, na Ponikvi in v Dramljah, nekaj mrliških vežic, gasilski dom v Loki pri Žusmu, glasbeno in kmetijsko šolo v Šentjurju in Kulturni dom v Gorici pri Slivnici.

Sodeloval je tudi pri mladinskih delovnih brigadah Kozjansko, kjer so poskrbeli za nov vodovod, ceste, telefonsko napeljavo.

slika 16: »BRIGADIRJI«
NA MLADINSKI DELOVNI BRIGADI
(leta 1976 – prvi z leve)

Med njegovim predsednikovanjem jih je leta 1974 obiskal tudi predsednik Jugoslavije – Josip Broz Tito. Ogledal si je tudi na novo zgrajeno cesto od Celja do Dramelj.

slika 17: TITOV OBISK NA PLANINI (leta 1974)

Za neutrudno in požrtvovalno delo pri odpravljanju posledic po potresu je bil leta 1978 tudi nagrajen. Dobil je Red dela z srebrnim vencem.

Med službovanjem na Izvršnem svetu občine Šentjur je leta 1977 ob delu diplomiral še na Visoki komercialni šoli v Mariboru. Postal je univerzitetni diplomirani ekonomist.

Ko mu je leta 1978 potekel mandat, je svojo službeno pot nadaljeval na Poslovni skupnosti za vinogradništvo, sadje in krompir v Celju, kjer je ostal eno leto. Na tej skupnosti je bila oblikovana vinska značka – kvalitete.

Septembra leta 1979 pa se je javil na drugi razpis za direktorja Tovarne arom in eteričnih olj – Etol Celje.

Podjetje je leta 1924 ustanovil Vojko Arko. Postal je eden od družabnikov delniške družbe Schimmel&Co. Njihova dejavnost je bila: »izdelovanje in trgovanje z eteričnimi olji, naravnimi in umetnimi dišavami, esencami, ekstrakti, sadnimi sokovi in barvami ter s tistimi farmacevtskimi izdelki, katerih razpečevanje ni bilo vezano na kakšno koncesijo.« (iz Kronike podjetja Etol; projekt je vodil g. Jože Bučer)

Podjetje se je leta 1946 preimenovalo v Tovarno eteričnih olj ETOL Celje. Leta 1972 pa so z multinacionalno International Flavors & Fragrances (IFF), ki je imela sedež v New Yorku, sklenili pogodbo o skupnih vlaganjih. Podjetje se je preimenovalo v ETOL-IFF, Tovarna arom in eteričnih olj.

slika 18: ETOL – IFF- POSNETEK IZ ZRAKA (leta 1990)

Ko je Jože Bučer leta 1979 postal direktor tovarne ETOL – IFF, si je zastavil visoke cilje:

- obdržati in povečati delež prodaje na jugoslovanskem trgu
- povečati delež izvoza, pri čemer je moral biti izvoz v funkciji uvoza
- razvijati izdelke po lastnih recepturah in s tem zniževati uvoz gotovih kompozicij
- zniževati stroške na enoto proizvoda
- zagotoviti sodobne tehnološke postopke in kvaliteto proizvodov
- skrbeti za nadpovprečni osebni dohodek, za primerne stanovanjske kredite, za družbeno prehrano in primerne počitniške zmogljivosti in s tem zaposlenim izboljševati življenjski standard.

Bučerjevo delo je bilo predvsem koordinacija celotnega dela in nadzor nad financami. Vsak sektor je imel svojega predpostavljenega in vsi ti so se vsak teden srečevali na kolegiju, ki je trajal okrog dve uri. Na njih so pregledali aktualne naloge, proučili, kaj je bilo in kaj ni bilo opravljeno ter zakaj ni bilo opravljeno ter se dogovorili, kako naprej.

Eden njegovih hobijev je bila elektronska obdelava podatkov, zato je bil ustanovitelj računskega centra v Etolu.

Gospod Zdenko Zanoški se spominja, da je gospod Jože Bučer dal veliko priložnosti mladim. Skušal jih je nastaviti na prava mesta in jih usmerjati v

pravi smeri delovanja. Radi so ga imeli, ker je vedno vse povedal v obraz in ni rad ovinkaril. Tudi če se je z nekom hudo sporekel, ga je naslednji dan lepo pozdravil oziroma mu odzdravil in ni bil zamerljiv. Trdno pa je stal za tistim, v kar je bil prepričan.

slika 19: NA DELOVNEM MESTU V ETOLU (leta 1990)

V letih, ko so se, tako kot drugi v gospodarstvu, otepali s pomanjkanjem deviz, je vso svojo bit vložil v to, da so uspeli spremeniti pogodbo z IFF in tako po letu 1983 omogočili boljši ekonomski položaj podjetja. Vztrajal je na spremembah.

Zelo uspešen je bil tudi pri investicijah, ki jih je strogo nadzoroval. V svojih pogajanjih je bil neizprosni. Zaradi tega pri mnogih poslovnih partnerjih ni bil najbolj priljubljen. Gospod Zdenko Zanoški pa nam je zaupal, da v Etolu še sedaj večkrat komentirajo: »Uf, spet bi potrebovali Bučerja!«

slika 20: JOŽE BUČER S PARTNERJEM IZ IFF - g. DUPONTOM (leta 1982)
(fotografija je iz knjige Partner z najboljšim okusom - Etol – IFF)

Ves njegov trud je bil poplačan, saj je bila proizvodnja v tovarni ETOL – IFF največja v letu 1989, ko so dosegli okrog 10 000 ton proizvodov.

Januarja 1992 pa se je, sicer predčasno, upokojil. Sam je menil, da ga čakajo še mnogi drugi izzivi.

Med službovanjem v tovarni Etol Celje je bil, v obdobju od leta 1984 do leta 1988, podpredsednik Skupščine občine Celje.

slika 21: MED SPREJEMOM GOSPODA MILANA KUČANA
(leta 1987 - tretji z leve)

DRUŽINA

Ko je bil kot študent honorarno zaposlen kot miličnik, je bil pri svojem delu zelo marljiv. In uspešnejši študentje so kmalu napredovali. Naredili so izpit za motorje in dobili pet mopedov, da so z njimi lahko nadzirali kolesarje, ki niso vozili po predpisih. Enega od mopedov je dobil tudi Jože. Nadziral je kolesarje na relaciji Ljubljana center – Šentvid. Po tej cesti se je pogosto vozila mlada šivilja Marinka (Marija Bezljaj), ki je bila Jožetu všeč in večkrat je našel vzrok, da jo je ustavil. Sam trdi, da je pogosto delala prekrške. Rodila se je ljubezen in že leta 1958, ko je Jože še študiral, sta se poročila. Poroka je bila 26. aprila v Ljubljani.

slika 22: POROČNA FOTOGRAFIJA (26. 4. 1958)

Skupno domovanje sta si najprej uredila pri Marinkinih starših. Leta 1958 se jima je rodila prva hči Mojca. Marinka je bila zaposlena v šiviljski delavnici v Ljubljani, Jože pa je pridno študiral. Po Jožetovi diplomi in začetku službovanja so se preselili v Šentjur, kjer so večkrat zamenjali podnajemniška stanovanja. Hči Mojca se spominja, da so se veliko selili, da pa je bilo povsod veliko otrok in ima na »Šentjurska leta« lepe spomine. Jože je delal na Planini, žena Marinka pa pri krojaštvu Moda Šentjur.

Že spomladi leta 1962 je moral Jože k vojakom in mlada mamica je ostala sama z Mojco. Vojaški rok je služil v kasarni Titov logor v Sarajevu. Prvi stik z vojašnico je bilo striženje na balin in razlaga, da moraš sedaj samo izpolnjevati ukaze in ne smeš razmišljati s svojo glavo. Bili so prva generacija vojakov, ki so imeli žimnice. Te so zamenjale slamnjače.

V vojašnici sta vladala red in disciplina. Dnevi so se odvijali enolično: ob šesti uri vstajanje, pospravljanje postelj (na črto), telovadba, zajtrk in nato učenje. Bil je v šoli za intendante. Obljubili so jim, da si bodo tisti, ki bodo najbolj

prizadevni, lahko po šestih mesecih izbrali kraj, kamor bodo odšli v prekomando. Ker je Jože želel biti čim bližje ženi in hčerki, je bil izredno prizadeven. Za »nagrado«, ker je bil tako uspešen, pa je moral po šestih mesecih ostati v Sarajevu, da je vzgajal mlade vojake. Pridobil je čin rezervni kapetan I. klase.

Vojsko je služil s kolegom Dragom Cmokom, ki je bil iz Šentjurja. V času vojaščine sta družini stkali tesne prijateljske vezi, ki jih vežejo še danes.

Po vrnitvi iz vojske je Jože še vedno služboval v Šentjurju. Leta 1965 se je družina povečala. Rodil se jima je še sin Dušan. Ker sta bili babici daleč (v Ljubljani in na Ponikvi), vrtca pa v Šentjurju ni bilo, je žena Marinka ostala doma in skrbela za urejen dom in za vzgojo otrok.

Hči Mojca se spominja, da je bil oče zelo zaposlen in je zaradi tega glavnina vzgoje bila na maminih ramenih. V prostih trenutkih pa so veliko časa preživljali skupaj. Večkrat so obiskali očetov dom. Na kmetiji so spoznavali kmečka opravila in praznike, kot so koline, ličkanje in podobno. Jože je tudi kasneje rad priskočil na pomoč pri raznih kmečkih opravilih. Jožetov nečak Jože (bratov sin), ki danes vodi domačo kmetijo, se spominja, da jih je stric Jože na domačih hribih učil tudi smučati.

slika 23: JOŽETOV BRAT Z DUŠANOM NA DOMAČEM POSESTVU (leta 1969)
(lastnik fotografije je Jože Bučer s Ponikve – nečak)

Nečak Jože, ki je sedaj gospodar na kmetiji, je kmetijo močno posodobil in je med uspešnejšimi kmeti pri nas. Med prvimi se je odločil tudi za ogrevanje z biomaso.

slika 24: DOMAČIJA DANES (leta 2003)

Jože še danes rad obiše sorodnike, ki skrbijo za njegov nekdanji dom. Razkazal pa ga je tudi nam.

slika 25: NA OBISKU PRI NEČAKOVI DRUŽINI (leta 2006)
(prva z leve je bratova žena; fotografirale smo raziskovalke)

Poleg sorodnikov na Ponikvi, pa so pogosto obiskovali tudi stare starše v Ljubljani. Predvsem kasneje, ko je ded ostal sam, so ob nedeljah večkrat potovali v Ljubljano. V Ljubljano so se vozili z avtom. Pot po stari cesti je bila prav zanimiva, saj sta si Mojca in Dušan krajšala čas s štetjem prometa. Na celotni poti sta naštela okrog petdeset avtomobilov.

Leta 1969 so se preselili v Celje, v Oblakovo ulico številka 7.

slika 26: NOVI DOM V CELJU (leta 1985)

Mojca je obiskovala I. osnovno šolo v Celju, Dušan pa je hodil v vrtec. Žena Marinka, ki je med tem opravila andragoške izpite, se je zaposlila kot učiteljica gospodinjskega pouka na Kmetijski šoli v Šentjurju.

Otroka sta odraščala. Družina pa je izkoristila vsak prosti trenutek za druženje, za krajše izlete in za potovanja. Vsako leto so dopust preživali na morju. To so bile nepozabne počitnice pod šotori, ko je skupaj letovalo več družin, kjer so ob druženju preživljali prijetne trenutke tako otroci kot odrasli. Kasneje so šotore zamenjala sindikalna stanovanja.

Ker je bil Jože zvezni poslanec, so lahko odšli na dopust tudi na Brione, kar je Mojci še posebno ostalo v spominu. Spoznavali pa so tudi lepote drugih republik v Jugoslaviji.

slika 27: Z OTROKOMA NA IZLETU K IZVIRU REKE BOSNE (leta 1970)

Precej časa pa so preživeli tudi v vinogradu, ki so ga kupili leta 1969 v Kraberku pri Ločah in ga skrbno obdelovali, saj je vinograd ena Jožetovih največjih ljubezni. Ta vinograd so obdelovali do leta 1975. Ker je bil slabo dostopen in v njem ni bilo elektrike, so ga prodali in kupili novega v Beli gori pri Dramljah.

slika 28: BUČERJEV VINOGRAD (leta 2005)

Kljub temu da je bil Jože precej odsoten, je prispeval svoj delež pri vzgoji otrok. Bil je dokaj strog in predvsem dosleden. Mojca in Dušan sta sicer lahko zahajala v diskoteke, predvsem sta imela rada diskoteko v Preboldu, a sta vedno imela dogovorjeno uro, ko sta se morala vrniti, ki je nista smela prekoračiti. Pri njihovi hiši je bilo vedno potrebno spoštovati pravila.

Če sta imela otroka kakšne želje, jih je oče skušal uresničiti ob raznih praznovanjih – rojstni dnevi, dedek Mraz Iz potovanj v tujino pa jima je vedno prinesel kakšno posebnost.

Otroka sta lahko vedno domov pripeljala prijatelje. Ob raznih praznovanjih, ko so vabili tudi starše, se je oče večkrat zabaval z mladimi, saj je imel izreden smisel za mlajšo generacijo. Vedno je našel kakšno igrico s katero je zabaval predvsem mlajše goste.

Družina je stkala trdne prijateljske vezi z nekaterimi »sorodnimi« družinami. Skupaj se radi poveselijo, potujejo in praznujejo. Jože pa zna vedno poskrbeti za prijetno vzdušje. Jože in žena sta tudi zelo ponosna na otroke, saj sta podedovala delovne navade, kar je največje bogastvo.

slika 29: PRAZNOVANJE S PRIJATELJI (leta 2005 – tretji z leve)

slika 30: NA POTOVANJU – MARMORNO MORJE (leta 1993 – prvi z desne)
(lastnica fotografije je gospa Nevenka Cmok)

Jože je ponosen tudi na to, da je dolgoletni član pevskih zborov. Leta 1983 je bil med soustanovitelji Mešanega komornega pevskega zbora Celje, pel pa je tudi pri učiteljskem pevskem zboru Slovenije. Redno obiskovanje pevskih vaj je še popestrilo njegov delavnik.

slika 31: MEŠANI KOMORNI ZBOR CELJE V MARIBORU (leta 1988)

Kot oče pa je bil Jože dosleden pri izpolnjevanju odločitev, tudi otroških. Če sta se otroka za nekaj odločila, sta morala pri tistem vztrajati do konca. Vse to se še danes odraža pri njunem odnosu do dela. Po starših sta podedovala delovne navade in vztrajnost. Hči Mojca trdi, da sta oba zategla kot oče.

Po poplavi leta 1990, ko so »v živo« doživeli poplavo na Oblakovi ulici, so pričeli z iskanjem novega doma. Otroka sta se že osamosvojila, Jože in Marinka pa sta iskala »hišico na gričku«. Našla sta jo na Polulah pri Celju, kamor sta se preselila leta 1995.

slika 32: NOVI DOM NA POLULAH (leta 1996)

Kljub temu, da imata otroka svoji družini, je njihov odnos še vedno trden. Pogosto se srečujejo. Enkrat tedensko spišejo obvezno skupno kavico in malo poklepetajo o aktualnih dogodkih, ob praznikih pa imajo skupna kosila, ki se jih radi udeležita tudi obe vnukinji – Mojcini hčeri, ki danes že obiskujeta srednjo šolo oziroma študirata.

slika 33: NA PRAZNOVANJU Z OTROKOMA (leta 1992)

slika 34: DRUŽINSKO PRAZNOVANJE (leta 1997)

POKOJ

Ko se je januarja 1992 Jože upokojil, so ga čakali novi izzivi. Aktivno se je vključil v delovanje Društva upokojencev Celje, postal je član Upokojskega pevskega zbora in budno spremljal dogajanja v Celju in okolici.

slika 35: UPOKOJENSKI PEVSKI ZBOR – NASTOP V CANKARJEVEM DOMU
NA KONGRESU DRUŠTEV UPOKOJENCEV EVROPE (sodelovalo je 29 držav)
(leta 2005)

Bil je član Izvršnega sveta občine Celje in že leta 1994 postal mestni svetnik, kot predstavnik Desusa – Demokratične stranke upokojencev. Sedaj mu teče že tretji mandat.

slika 36: MESTNI SVETNIKI 1998 – 2002 (leta 1998)

Ker je leta 1990 sam doživel poplavo, ko so živali v Oblakovi ulici, kjer so imeli v stanovanju, ki je bilo visoko pritlično, 18 cm vode, se je močno zavzel za sanacijo Savinje. Član območnega odbora vodne skupnosti je bil že v osemdesetih letih. Planirali so 16 zajetij, ki pa niso bila zgrajena. Pri svojem delovanju je bil tudi zelo kritičen. V članku, ki je bil objavljen v časopisu Dobro Jutro (11. 2. 2005), je med drugim zapisal: »Po podatkih, ki so meni znani, ne bo v letih 2003 in 2004 na področju mestne občine Celje realizirana niti ena sama gradnja. Še več, gradnja nekaterih objektov se prelaga več let. Ker ni denarja za naložbe, na drugih področjih ne more biti veliko bolje.

Iz podatkov je razvidno, da se je ministrstvo za okolje in prostor mačehovsko vedlo do poplavne varnosti v Sloveniji. Kljub obljubam takratnega ministrstva MOP z dne 26. 3. 2001 v Celju ni ustreznih praktičnih rezultatov. Tudi načrtovanje ukrepov se odlaša, kar je po mojem posledica pomanjkanja denarja, premalo strokovnih kadrov in slabe organizacije dela. Kako bi sicer dovolili zasipati ponižanja ob porečju Savinje, ko so gradili hitro cesto skozi Savinjsko dolino. Realizirani niso niti objekti, predvideni v programih sanacij poplav iz let 2000 in 2001. Tudi objekti, načrtovani v Celju za leto 2002, so izpadli.«
Sedaj se pripravlja nov sanacijski načrt, pri katerem je zelo aktiven.

V obdobju od 23. 11. 1995 do 17. 12. 2003 je bil član Sveta zavoda na OŠ Frana Kranjca Celje, kjer je bil zelo korekten in prizadeven. Zelo si je prizadeval za adaptacijo strehe, ko je nenehno opozarjal na slabe pogoje, v katerih se odvija pouk. Na sejah mestnega sveta pa je nenehno opozarjal tudi na probleme, povezane z gradnjo prizidka, saj je zelo dobro poznal prostorsko stisko, ki vlada na šoli. Tekom let se je izoblikovalo mnenje, da je bolje zgraditi novo šolo kot pa prizidek.

slika 37: OB ZAKLJUČKU LETA Z DELAVCI OŠ FRANA KRANJCA SKOMARJE (leta 1996) (iz arhiva gospe Jane Draksler)

Pogosto je opozarjal na neustrezne pogoje, v katerih imajo pouk nekateri učenci na OŠ na Polulah. »Na osnovni šoli Frana Kranjca na Polulah so nekateri razredi v nemogočih kletnih prostorih. Modernizacijo pa prelagajo v leto 2005 in 2006,« je komentiral v članku v Celjanu.

Kot mestni svetnik je na sejah pogosto opozarjal na določene pomanjkljivosti, predvsem v proračunu.

»Osnovni princip gospodarstva je tak, da lahko potrošiš toliko, kolikor imaš in šele takrat, ko dobiš. Zadnji dve leti smo imeli srečo, ker smo imeli dobre kupce za zemljo in je prav, da smo jo prodali. Res, da smo s tem pokrpali tudi proračunske luknje prejšnjega obdobja, kar pa ne pomeni, da moramo v naslednjem letu spet toliko potrošiti, da bomo spet naredili novo proračunsko luknjo,« je občinski proračun leta 2001 komentiral Jože Bučer.

Tudi leta 2004 je bil kritičen, ko je dejal: »Če se zanemarjajo določene dejavnosti, kot so šolstvo, lokalne ceste in kultura, vlaga pa le v eno, to zagotovo ni modro, je pa popularno za določen del prebivalstva.« In dodal: »Na drugi strani pa je potrebno upoštevati proračunske možnosti, kjer se zanemari vlaganje v življenjske potrebe občanov. Med te sodijo lokalne ceste, pločniki, parkirni prostori, šole itd. Poglejte Breg, kjer je cesta in kanalizacija še iz druge svetovne vojne. Že res, da je investitor v pločnike ob državni cesti republika, a tak investitor je tudi v občini Šentjur, kjer so z lobiranjem v Ljubljani uspeli. V središču mesta je Muzejski trg v zelo slabem stanju, Kovinarska ulica, Delavska ulica, Pucova, Maistrova in nešteto drugih kličejo po obnovi. Podobno je z obnovo tržnice, ki jo odlagamo že vrsto let. Zanemarjajo se programi mestnih četrti in krajevnih skupnosti.«

Zaradi njegovih izjav, mu mnogi očitajo, da je kot svetnik preveč kritičen. »Mislim, da vaš vtis ni pravi: V Celju je bilo veliko narejenega, čistilna naprava, Center za ravnanje z odpadki, športna hala je bila gotova v enem letu, nogometno igrišče z 8600 sedeži. In to je potrebno pohvaliti! Tudi pripravo proračuna smo v prvem branju pohvalili. Veliko prepočasi pa se obnavlja IV. Osnovna šola, obnovo šole na Polulah prelagamo celo v leta 2006 do 2008, čeprav so trije razredi v kletnih prostorih.

Res je, da spada porečje Savinje v državno pristojnost, a voda ogroža približno 1500 občanov Celja, mi pa še kar načrtujemo lokalne ukrepe. Poglejte, kako malo lokalnih cest smo obnovili, imamo premalo parkirnih prostorov v stanovanjskih naseljih...« je v svojo obrambo povedal Jože Bučer.

Kot mestni svetnik je zelo aktiven, saj skuša spremljati dogajanja na različnih področjih. Udeležuje se mnogih prireditev na katere ga, kot mestnega svetnika, vabijo. Reden gost je tudi na prireditvah, ki potekajo v okviru akcije Mladi za Celje.

slika 38: NA OTVORITVI RAZSTAVE RAZISKOVALNIH NALOG (leta 2003)
(fotografija iz arhiva gospe Jane Draksler – prvi z leve)

Leta 1997 je postal predsednik Društva upokojencev Celje. Pri delu v društvu je zelo zavzet, ima veliko volje in načrtov. Gospa Sonja Turk nam je zaupala, kako poteka letna dejavnost pri društvu upokojencev Celje: »Za primer bom vzela presek dela v enem letu, ki se prične sicer z januarskim zatišjem po uspešnem novoletnem srečanju s člani društva – katerega avtor in scenarist ter realizator je, s korektnim sodelovanjem s svojimi sodelavci, vedno gospod Jože Bučer.

Na teh srečanjih nam ostane vedno nekaj toplega v srcu. Opaziš, kljub udeležbi starejših ljudi, iskrive oči, pa četudi zaradi programa v zanesenem vzdušju (rojstni dnevi, dogodki leta, obletnice) spolzi nekaj vlažnega po zgubanih licih. Trdim lahko, da je pri tem nezamenljiv.«

Ob novoletnih srečanjih Jože pripravi tudi pregled aktivnosti v prihodnjem letu in analizo za opravljeno delo, ki ju združi z lepimi željami ob novem letu.

Takole je napisal svojim članom ob vstopu v leto 2006: »Veseli smo, če se z Vami srečamo. Še posebej smo veseli vseh tistih, ki imajo toliko moči in dobre volje, da lahko komu, ki je potreben pomoči, pomagajo. Darilo je tudi prijazna beseda, ki vedno pogreje, a nič ne stane! Morda bomo deležni pomoči nekoč tudi mi, če jo bomo potrebovali? V tem brezosebnem svetu je pomembno, da smo vsaj mi starejši prijazni in prizanesljivi drug do drugega, še posebej pa do mlajših. Nekateri se pritožujejo, da jih mladi ne razumejo, morda zato, ker še niso bili stari, mi pa smo že bili mladi! Televizija in računalniki so mlade zasvojili. Pogoji dela v službi so za nekatere taki, da jim preostane za družino vse manj časa, kaj šele za nas starejše. Mi nismo sebični, saj smo bili vzgojeni v drugih časih! Prostovoljno se angažirajo tudi člani Rdečega križa, člani Karitas, gasilci, tisti, ki pomagajo preko klica v sili in še mnogi drugi. Zakaj jih ne bi

posnemali tudi mi podobno, ko gre za našo generacijo. Pravijo, da dobra dela bog poplača!«

slika 39: NOVOLETNO SREČANJE UPOKOJENCEV (leta 2005)
(lastnica fotografije je ga. Sonja Turk)

»Nato tekom meseca februarja sledi prijetno in šaljivo pustovanje z nagrajenimi maskami. Zopet poskrbi, da je za vsakega nekaj.

V tretjem mesecu – marcu, pa poskrbimo ožji sodelavci z njim, da sta si dneva mednarodni dan žensk in materinski dan dovolj vsaksebi. Nikoli namreč ni namen praznovanja, da bi koga užalili ali prizadeli, pa če razmišlja še tako drugače od norm, sprejetih v sedanjem času. Še vedno, in prav je tako, razdelimo rdeče nageljne.

In ne samo pri takih pozornostih do drugih, do sočloveka, mu je v veliko oporo njegova soproga, gospa Marinka. Doma mu je desna roka – po statusu dobre žene, v in za društvo pa po lastnem prepričanju, kot izredna partnerica. Ne motim se, ko trdim, da velja med njima odnos in delo v dvoje – je veliko lažje in lepše,« nadaljuje z opisom Jožetovih dejavnosti gospa Sonja Turk ter doda: »V naslednjih mesecih – to je v maju, juniju, juliju, avgustu, septembru in oktobru, se v glavnem zvrstijo izleti za člane društva in to po vsakoletnem, na novo sestavljenem planu. Tekom leta uspemo realizirati deset do dvanajst izletov z veliko udeležbo članov, pa tudi nečlanov.«

slika 40: UPOKOJENCI NA IZLETU NA BRIONIH (leta 2005)

»Osamljenost je največja tegoba starejših. Da bi se je izognili, se naši člani družijo in skupaj hodijo na izlete,« je pomen skupnih izletov opisal Jože.

»V mesecu novembru je na vrsti martinovanje. To je lep ljudski običaj in tu naj povem, da je Jože zelo dober igralec. Ne bi mu pripisali, kako odlično se mu poda vloga škofa Sv. Martina, kakor v gledališču – v mislih imam Slovensko ljudsko gledališče Celje,« nam njegovo dejavnost opiše gospa Sonja Turk.

slika 41: MARTINOVANJE (leta 2004)

Veliko mu pomeni druženje s starejšimi občani. O skupnih dejavnostih, ki jih imajo v društvu veliko, meni: »Ure staranja in skrbi v naši družbi tečejo počasneje. Tisti, ki gredo v družbo, se razvedrijo, so dobre volje in živijo bolj polno. Koža pa se tudi počasneje guba. Držimo skupaj, izmenjajmo mišljenje, saj ni hiše brez »križa«. Če si bomo vzeli čas zase in za tiste, ki jih cenimo ali imamo radi, bo tudi nam lažje! Če ne spoznavamo novih ljudi, znancev in prijateljev, smo v naših letih kmalu sami! »Za prijatelje si je treba čas uzet« je naše geslo in veseli bomo, če bo tudi Vaše!«

Zaradi tega vsako leto v društvo povabijo nove člane, kajti vsakega so veseli.

Uspešen je tudi pri opravljanju »formalnih« zadolžitev.

Gospa Turk dodaja: »Poleg teh navedenih dejavnosti je med letom potrebno usklajevati delo z različnimi komisijami (kadrovska, volilna, za izlete, za športne dejavnosti in še bi se jih lahko naštevalo). Pri investicijskih vlaganjih oziroma pri posodobitvi društvenih prostorov, kakor same zgradbe (ki je v lasti društva), ravna kakor zelo dober gospodar – izredno racionalno in tudi varno in varčno. To mu niti ni tako težko, ker je znana in dobro poznana oseba. Tako mu s svojim pristopom uspe pridobiti sredstva donatorjev, ki jih nato porabimo za različne stvari, med drugim tudi za računalniško opremljenost, kar je danes še vedno izjema med društvi.«

Kljub aktivnemu udejstvovanju na različnih področjih, pa najde čas tudi za dejavnosti, ki so mu najbolj priljubljene. Vsako leto od marca dalje skrbi, da je pridelek v njegovem vinogradu kvaliteten in da lahko jeseni prijatelje povabi na domačo kapljico. Pri tem mu je v veliko pomoč tudi žena Marinka.

slika 42: PRIPRAVE NA TRGATEV V VINOGRADU (leta 1983)

slika 43: PRIZADEVNA POMOČNICA MARINKA (leta 1983)

Jože rad obuja spomine tudi na prehojeno strokovno pot. Večkrat se sreča s svojimi sošolci – agronomi. Na teh srečanjih obujajo spomine na študentska in na službena leta.

slika 44: SREČANJE SOŠOLCEV AGRONOMOV (leta 1998 – peti z desne)

S prijatelji se pogosto udeleži sejmskih prireditev, ki so povezane z dejavnostmi, s katerimi se je ukvarjal.

slika 45: Z GOSPODOM KRIVCEM NA RADGONSKEM SEJMU (leta 2005)
(lastnik fotografije je g. Bernard Krivec)

Na ogled proizvodnje v tovarno Etol Celje pa je popeljal kolege mestne svetnike. Tako je koristno združil preteklo in sedanjo dejavnost.

slika 46: MESTNI SVETNIKI V ETOLU (leta 2005)

Kljub številnim zaposlitvam, pa je našel čas tudi za »poziranje« kolegu Juretu Godcu, ki ga je takole ujel v karikaturi.

slika 47: JOŽE NA KARIKATURI JURETA GODCA (leta 1981)

NAGRADE IN PRIZNANJA

Za svoje požrtvovalno in uspešno delo je bil večkrat nagrajen. Kljub temu da je v njegovi zbirki precej »uradnih« nagrad in priznanj, pa sam trdi, da mu največ pomenijo priznanja okolice, torej priznanja ljudi, s katerimi sodeluje. Veliko mu pomenijo vsak topel pogled in droben stisk roke, ki jih prejme od ljudi, ki so hvaležni za njegov doprinos k dobremu počutju in uspešnejšemu delu.

Prvo nagrado je prejel že leta 1955, ko je, kot vsestransko prizadeven dijak, za nagrado dobil knjigo Slava vojvodine Kranjske.

slika 48: MED PREJEMANJEM KNJIŽNE NAGRADE (leta 1955)

Leta 1974 je prejel plaketo gasilskega društva Šentjur, leta 1978 pa zlati znak rdečega križa in Red dela s srebrnim vencem za uspešno delo pri odpravljanju posledic po potresu.

Med delovanjem v tovarni Etol Celje je leta 1980, zaradi uspešnega sodelovanja, prejel plaketo gasilskega društva Škofja vas. Nato pa leta 1989 še Red dela z zlatim vencem za prizadevno in uspešno delo, ki je, zaradi širjenja proizvodnje, imelo pomen tudi pri napredku celotne države Jugoslavije.

Z UKAZOM
PREDSIEDSTVA

SOCIALISTIČNE FEDERATIVNE REPUBLIKE JUGOSLAVIJE

ŠTEVILKA 79 Z DNE 25. 10. 1989.

JE ZA POSEBNE ZASLUGE IN USPEHE PRI
DELU, POMEMBNE ZA NAPREDEK DRŽAVE,

ODLIKOVAN

BUČER LEOPOLDA JOZE

Z REDOM
DELA Z ZLATIM VENCEM,
KAR DOKAZUJE TO POTRDILO.

P I S A R N A O D L I K O V A N J

BEOGRAD,

25. 10.

1989.

ŠEF PISARNI ODLIKOVANJ

slika 49: POTRDILO O PREJEMU REDA DELA Z ZLATIM VENCEM (leta 1989)

Ker se njegov ustvarjalni duh ni umiril niti v času upokojitve, je za svoje prizadevno delo med društvi upokojencev dobil tudi več priznanj: leta 2002 plaketo Zveze društev upokojencev Celje, leta 2005 pa plaketo Zveze društev upokojencev Slovenije (formalna podelitev bo 31. 3. 2006 - na občnem zboru društva upokojencev v Narodnem domu Celje).

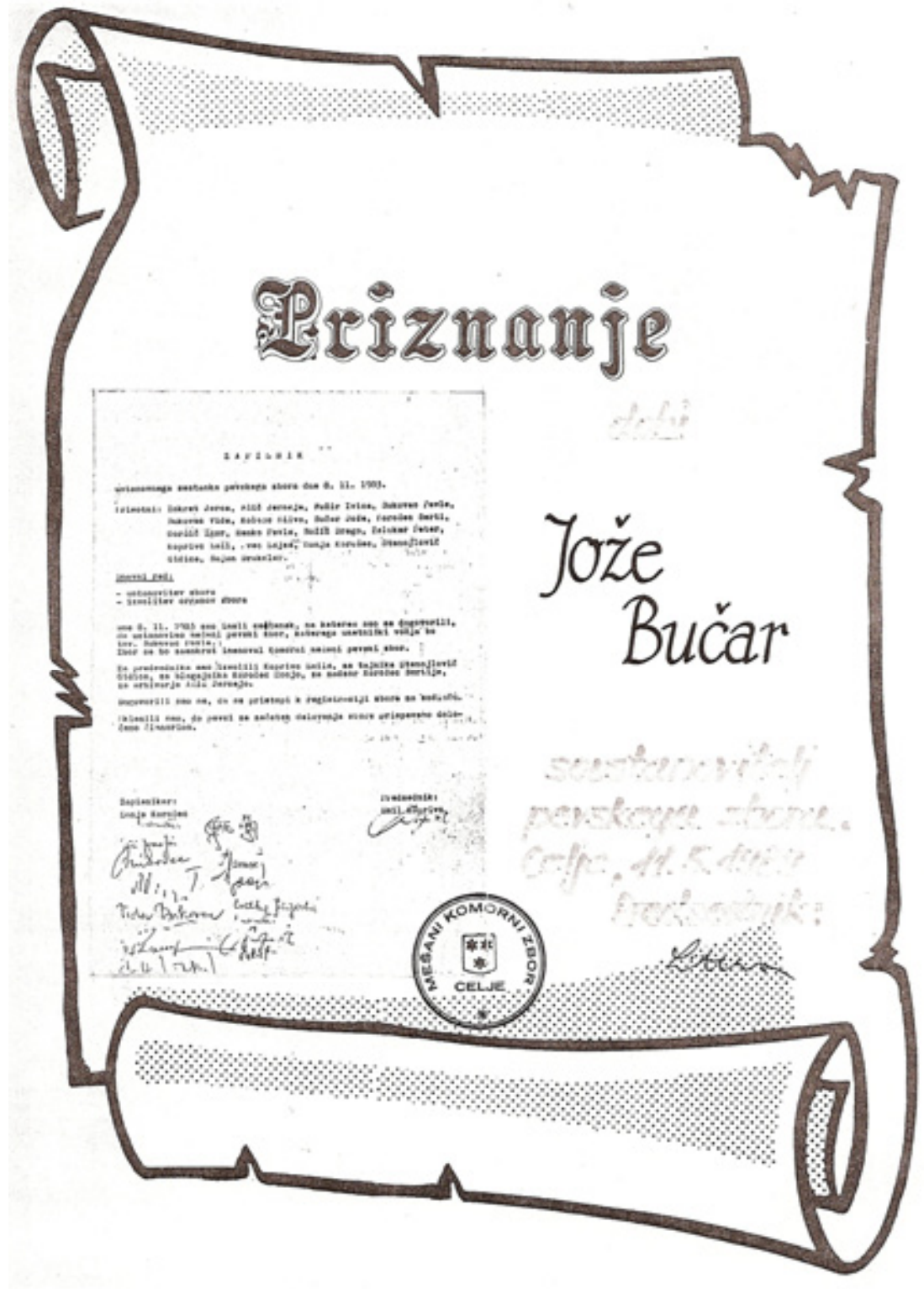
slika 50: OBISK ŽUPANA OBČINE SINGEN IZ NEMČIJE
(leta 1996)

Našteli smo le nekaj pomembnejših priznanj, ki jih je prejel. V njegovi zbirki so tudi različne zahvale in priznanja mnogih organizacij in društev, ki jih je prejel za nesebično pomoč pri njihovem delovanju.

slika 51: PLAKETE (leta 2006)
(fotografirale smo raziskovalke)

Eno posebnih mest v njegovi zbirki priznanj pa zavzema priznanje, ki ga je dobil kot soustanovitelj Mešanega komornega zbora Celje, saj je petje ena njegovih velikih ljubezni. Zbor je bil ustanovljen leta 1983.

slika 52: PRIZNANJE SOUSTANOVITELJU (leta 1983)

DRUGI O JOŽETU BUČERJU

ga. Anja Maček Ključar, bivša profesorica

»V šolskem letu 1953/55 sem bila nameščena na 1. gimnazijo – tedaj še osemletno.

Takoj sem prevzela vlogo vodje dramskega krožka, saj je bil to tudi glavni vzrok moje nastavitve. Takratni vsestransko razgledan ravnatelj prof. Tine Orel, ki je bil tedaj tudi gledališki kritik, je veliko pričakoval glede delovanja tega krožka, zato sem se intenzivno zadolžila za to delo.

V veliko veselje mi je bila navdušenost dijakov, zlasti onih iz višjih razredov, ki so bili namenjeni za izvedbo kvalitetnejših šolskih proslav in celo za kasnejše celovečerne prireditve.

Med temi navdušenci je bil tudi tedanji sedmošolec Jože Bučer, ki se je izkazal s svojim talentom in z resnostjo, kot vsi tedanji višješolci – »igralci«.

Škoda le, da je bil Jože Bučer naš »igralec« le kratek čas, saj se je, kot absolvent srednje šole, kmalu poslovil.

Požrtvovalno in resno, kakršen je bil, bi verjetno še vztrajal v našem dramskem krožku, če ne bi odšel na študij v Ljubljano.«

g. prim. Ivan Moser, prijatelj

»Prijatelja, imenoval ga bom Jože, sem posredno spoznal leta 1959 preko njegovih staršev, ki so bili moji pacienti. Jožetov oče, Bučer Leopold, je bil na Ponikvi velik kmet, zato je videl bodočnost svojih otrok v delu na kmetiji. Ves čas šolanja v OŠ, v gimnaziji, pa tudi med študijem na fakulteti (med počitnicami) je moral Jože delati na kmetiji. Delo na kmetiji je moralo imeti prednost pred učenjem. Da ni bilo Jožetove mame, bi moral Jože ostati na kmetiji, a mama ga je spodbujala, da je diplomiral na agronomski fakulteti v Ljubljani.

Ker je bil sin velikega kmeta, prva leta študija ni dobil štipendije, zato se je moral preživljati s priložnostnim delom. Delal je kot študent – prometni miličnik.

Leta trdega dela na kmetiji in leta odrekovanja med študijem so ga izoblikovala v resnega, deloljubnega, a iskrivega človeka, polnega idej. Takega sem spoznal leta 1960, ko se je zaposlil kot kmetijski pospeševalec v Kmetijskem kombinatu Šentjur.

Občina Šentjur je bila leta 1960 v vseh pogledih zaostala. Glede na razvitost je bila na 64, to je na predzadnjem mestu v Sloveniji. Takrat je bilo v občini Šentjur asfaltiranih le 800 m cest (danes jih je več kot 400 km). Samo 5 strnjenih vasi je imelo vodovod, nepopolno električno napeljavo in kolikor toliko urejeno makadamsko pot, ki je bila prevozna z avtomobilom. Niso bile redke družine, ki so imela 10 – 15 otrok. V OŠ je od petnajstih otrok imelo kruh za malico le pet otrok. Umrljivost dojenčkov je bila 8 krat višja kot je danes. Skratka, zaradi vsega naštetega, so področje občine, ki je segala proti Planini in Loki pri Žusmu, do leta 1945 imenovali Urwald – to je pragozd.

Kot mlad zdravnik bi preobrnil svet. Popolnoma enako kot jaz, je na revščino občine gledal Jože, ki je takrat deloval kot agronom. Živelimo skromno, brez televizije in drugih modernih ugodnosti, a bili smo med seboj bolj človeško povezani – z učitelji, veterinarji in drugimi. Vedeli smo za vsak rojstni dan, za vsak god in vse to nas je združevalo. Imeli smo dinamično življenje in bili smo polni lepih načrtov za osebno srečo in za razvoj občine.

Kot agronom je Jože velikokrat hodil z menoj na hišne obiske. Nekoč mi je dal v avtomobil električnega pastirja, ki je bil tiste čase moderna noviteta. Kmetu, ki sva ga obiskala, ga je skoraj vsilil. Zagotovil mu je, da ga bo lahko vrnil, če mu ne bo služil. Seveda ga je kmet zadržal, saj mu je električni pastir nadomestil živega pastirja, to pa so bili v tistih časih otroci. Tak je bil Jože – nevsiljiv prijatelj in prodoren strokovnjak.

V tistih časih je bilo gospodarstvo v svojih načrtih odvisno od gospodarskih načrtov političnih struktur. Če nisi bil diplomat, si potegnil kratko. Zato je skupina intelektualcev, s pokojnim županom Acijem Svetino na čelu, sprožila politično zelo odmevno kampanjo, v kateri je bilo Beogradu dano sporočilo, da Slovenija ni Švica, ampak ima svoje nerazvito območje, ki je podobno nerazvitemu Kosovu in se imenuje Kozjansko. To je bil začetek poti Jožeta Bučerja kot zveznega poslanca. V Beogradu je bil zvezni poslanec dva mandata. V tem času je sodeloval pri večjih gospodarskih naložbah v Sloveniji in posredno v Šentjurju in bil celo njihov iniciator.

Leta 1974 je Šentjursko občino prizadel hud potres. Takrat je bil Jože že predsednik Izvršnega Sveta Občine Šentjur, jaz pa sem bil član tega Sveta. Spominjam se njegovih prizadevanj, kako zgraditi zaselke in vasi na novo. Občina je brezplačno delila več načrtov modernih kmečkih hiš. Žal se je takrat pokazala zaostalost krajanov, ki so videli v poslopju le zunanji izgled, ne pa funkcionalnosti zgradbe. Zaradi tega nam je uspelo zgraditi moderno naselje le v Loki pri Žusmu, ki še danes služi svojemu namenu.

Zdravniki, veterinarji in agronomi smo takrat na Izvršni svet podali peticijo, v kateri je bila dana pobuda, da ne bi obnavljali oddaljenih hiš, ampak bi občina ljudem ponudila brezplačna zemljišča v bližini ali v strnjenih naseljih, kot je bil to običaj v deželah okrog nas. S tem bi bistveno pospešili razvoj občine, saj bi odpadla desetine km dolga gradnja cest, vodovodov in električne napeljave. Žal so peticijo pohodili v Izvršnem svetu in nato člani v skupščini občine z argumentom, da ne bodo imeli kje jesti in spati v eventuelni bodoči vojni. Tako je bilo v tistih časih.

Zdravstveni dom v Šentjurju je oskrboval cca. 20 000 prebivalcev, imel pa je hudo prostorsko stisko. Ordinacije so bile velike 2 x 3 m, čakalnice so bile na ozkih hodnikih, tako da se je pet zdravnikov, pet zobozdravnikov, patronažna služba, rentgen, laboratorij in pisarne stiskalo na vsega 900 m². Danes ima navadna zdravstvena postaja od 1200 do 1500 m². Ker je bila občina revna in so bile v ospredju gospodarske naložbe, ni bilo mogoče razpisati samoprispevka za gradnjo Zdravstvenega doma v Šentjurju in za zdravstveno postajo na Planini, ki je bila po potresu povsem razmajana. In takrat je prišel k meni v Zdravstveni dom Jože ter mi dejal, da bova vse sezidala na novo.

Šla sva, da tako rečem, v akcijo brez denarja. Najprej k tovarišu L. S., ki je bil Šentjurčan in predsednik skupščine takratnega regijskega zdravstvenega zavarovanja. Hitro naju je odpravil, da tega načrta on ne bo podprl, saj bi mu lahko očitali, da favorizira svojo občino. Bilo je torej 0 : 1 za gradnjo Zdravstvenega doma.

Toda Jože Bučer se ni dal. Vprašal me je, ali ne zdravim mame tovariša B. I., ki je bil predsednik odbora za gradnjo bolnišnice v Celju. Res sem mamo zdravil, zato sva se še isti dan odpravila k tovarišu B. I., ki je imel za Jožetov načrt popolno razumevanje. Dejal je, da bo njegov sklad posodil denar občini Šentjur za načrte, Jože bo pripravil gradbeno dokumentacijo, mene pa bodo, kot direktorja Zdravstvenega doma Šentjur, delegirali v Republiški odbor za gradnjo zdravstvenih domov. Tam sem lobiral tako, da smo že naslednjo sejo odbora imeli v Zdravstvenem domu Šentjur. Ko so člani odbora videli prostorsko stisko, so gradnjo Zdravstvenega doma uvrstili kot prednostno in čez dve leti je bil dom gotov.

S tem pa iniciativa in domiselnost Jožeta Bučerja še ni bila izčrpana. Načrte za zdravstveni dom je delal arhitekt Jure Sadar, ki nam je svetoval, naj za gradnjo zdravstvene postaje na Planini zaprosimo arhitektski biro Kliničnega centra v Ljubljani, ki takrat ni imel veliko dela, ker je bil Klinični center že zgrajen. Žena direktorja arhitektskega biroja je bila ministrica za zdravje. K njej sva se odpravila s predlogom in prošnjo, naj Klinični center zgradi Zdravstveno postajo na Planini in jo daruje kot potresno pomoč zaostali občini Šentjur, mi pa bomo podprli idejo, da naj bo Zdravstvena postaja na Planini vzorčni model za podobne zgradbe v Sloveniji. Ministrica je bila za to, direktor arhitektskega biroja tudi i čez leto in pol je občina dobila zastoj še Zdravstveno postajo na Planini.

Nato je Jože končal še eno fakulteto, se preselil v Celje, postal direktor Etola, Šentjurska občina pa se tudi zaradi njega ne imenuje več Urwald.«

ga. Nevenka Cmok, sodelavka in prijateljica

»Vaše vabilo, naj pišem o Jožetu Bučerju, me je razveselilo in presenetilo istočasno. Nisem vedela za vaše aktivnosti, za opise »osebnosti našega kraja«. Vesela sem, da ste se lotili težavne naloge, ki je čudovita – opisati osebo v času in kraju takrat, ko še živi in lahko sama pove o sebi in kraju najbolj avtentično resnico. Tako je opis resničen in nespremenjen po želji pisca življenjepisa. Pisec lahko podatke prireja, kakor mu v danem trenutku najbolj ustreza, ali jih v najboljšem primeru zamolči, če mu dejstva niso povšeči. Vaše prizadevanje bo ohranilo, ne le spomine na določeno osebo, temveč tudi opise časa, misli, kraja in načina življenja takrat, ko je opisana oseba živela.

Jožeta Bučerja poznam od leta 1960. Takrat je prišel, kot mlad agronom, v službo na Splošno kmetijsko gospodarstvo Planina. Njegovo soprogo Marinko sem spoznala v decembru 1961. Moj pokojni mož Drago je Jožeta poznal še iz mladih let, ker je bil doma v Šentjurju. Ponovno sta se srečala na področju njune službe, saj sta bila oba univ. dipl. agronoma. Zbližala sta se v času služenja

obveznega vojaškega roka v Sarajevu. Takrat so agronome pošiljali na šolanje za intendante v Sarajevo.

V decembru 1961 mi je pisal mož, naj poiščem Jožetovo ženo Marinko in naj se dogovorim, da bova skupaj potovali v Sarajevo z vlakom, ker vojaki za praznike ne bodo prišli domov. Dogovor je uspel in tako sva se skupaj odpravili na potovanje.

Konec leta 1961 je bil začetek našega družinskega prijateljstva, ki traja še danes. Obe z Marinko se večkrat spominjava »potovanja v prestolnico Bosne«. Navadni vagoni, ki so klopotali od Šentjurja do Zagreba. V Zagrebu prestopanje na drugi vlak za Sarajevo, ki je bil napolnjen s potniki, da bi lahko pokal po šivih, če ne bi bil lesen. Potniki so vlak za Sarajevo napolnili že dve ali več ur pred njegovim odhodom. Mi, ki smo prestopali, smo prišli na vlak, ki je bil že »nabito poln«. K sreči sva bili takrat obe mladi in suhi in sva le našli »prostorček na trdi klopi«. Potovali smo ponoči. Bila je zima. Okna zaprta. Sopotniki so sezuvali čevlje. Krajšali so si noč z odpiranjem torb v katerih so imeli doma pripravljeno hrano. Zrak, o groza. Jaz imam dobro lastnost, da lahko spim tudi v najslabši situaciji in tudi takrat mi je uspelo, sicer malo na obroke, zaspati. Marinka ni bila te sreče in tudi danes, po 45 letih, se večkrat spominjamo, kako je bedela in poslušala »smrčanje sopotnikov«. Naše družinsko prijateljstvo traja še danes in ga ni nič skalilo.

Po službeni strani sva oba z možem Dragom sodelovala z Jožetom, ker sem tudi jaz enakega poklica. Bila sem 35 let zaposlena na Kmetijski šoli v Šentjurju in tudi na Vrtnarski šoli v Medlogu, dokler sta bili šoli združeni v skupni Kmetijski šolski center s sedežem uprave v Celju. Jože je med tem menjal službena mesta in enako tudi moj mož Drago. Zadnja leta službovanja sta bila tesna sodelavca v Etolu, kjer je bil Lože direktor. Leta 1991 se je moj mož zaradi bolezni upokojil, leta 1992 je umrl.

Jožeta in Marinko sem spoznala kot dobra prijatelja tudi takrat, ko je potrebno pomagati prijatelju, ki je v stiski in je potreben pomoči in tople prijateljske besede.

Jožeta se spomnim kot ukaželjnega, pridnega, delovnega, vestnega in vztrajnega človeka, ki ne dela le za sebe, temveč za dobrobit okolja in delovne sredine. Vedno je stremel, da je njegovo delo obrodilo dobre sadove. Ni bilo pomembno, ali je bilo to delo v kmetijski stroki ali v družbeni dejavnosti. Ni poznal omejenega delovnega časa. Delal je, dokler ni dela dokončal.

Tudi v zrelih letih je ostal »ukaželjen fantič«, ki se je kar sam vpisal na gimnazijo v Celju. Čeprav si je tako podaljšal pot v šolo – peš iz rodne Ponikve in nato vožnja z vlakom v Celje. Po končani gimnaziji je doštudiral na Univerzi v Ljubljani za poklic univ. dipl. ing. agronomije. Že zaposlen je končal še študij univ. dipl. ekonomist. Kasneje je dopolnjeval znanje tujih jezikov. Gledal je realno v bodočnost in se zavedal, da bo znanje vedno bolj potrebno. Tudi danes ne miruje. Še vedno je aktiven na Občini Celje kot svetnik, v Društvu upokojencev kot predsednik, kjer se poznajo pozitivni učinki njegovega dela, pa tudi na drugih področjih, kot je aktivnost v pevskem zboru itd.

Vsega tega ne bi dosegel, da ni njegova življenjska sopotnica Marinka imela zanj razumevanja in mu vedno stala ob strani ter ga podpirala. Enotna pa sta bila

tudi v odnosu do prijateljev – v veselem in dobrem, pa tudi v težkem trenutku. Bila sta vedno družabna in vesela. Jože je, kot dober pevec, s svojim petjem pripravil dobro vzdušje in razorožil vse mračnjake, ki so hoteli družbo ali razbiti ali spraviti v slabo voljo. Vedno se je zavzel za pravično razsojanje problemov. Še danes, v zrelih letih, sta oba družabna. Lahko rečemo, da sta si za življenjski moto vzela besede našega pevca Andreja Šifererja: »Za prijatelje si je treba čas vzeti, se povесelit in kdaj znat potrpet.«

Ko se srečamo ali obiščemo, se pogovarjamo, obujamo spomine. Takrat ugotovimo, da se v vseh 45 letih nismo uspeli nikoli skregat in da med nami ni nikoli padla žal beseda.

Takrat pomislim, kako srečni smo, da imamo toliko let dobre prijatelje.«

ga. Antonija Zatler, sodelavka in prijateljica

»Kot Celjanka, bivajoča v Celju od leta 1964 in službujoča v institucijah in podjetjih v Celju, sem se s someščanom Jožetom Bučerjem srečevala tako v privatnem kot službenem delovanju.

Njegova sodelavka sem postala, ko sem se, po službovanju v vodstvu Gorenja Velenje, vračala zopet v Celje, kjer sem vseskozi tudi stanovala.

To je bilo leta 1991, ko sem bila sprejeta na delovno mesto vodje splošno-kadrovskega oddelka v podjetju ETOL Celje na Ipavčevi ulici. Tako sem vstopila v njegov kolektiv, ki ga je vodil že 10 let in je sodil med zelo uspešen kolektiv, kljub, v takratnem času, težavni gospodarski situaciji.

Vsaka novost mu je bila izziv in urejanje odnosov v podjetju je imelo pečat njegove poštenosti do ljudi, ki so bili tam zaposleni in do rasti firme, ki mora imeti svojo strategijo razvoja in trajnega razvoja na trgu.

Zaposleni so imeli visoko podjetniško spoštovanje, ki se je dalo razbrati in čutiti pri veliki večini in to je v pripadnosti kolektivu, v poštem odnosu do dela, ki se je kazal tako v natančnosti do dela kot tudi do pravice delati napake, vendar ob pripravljenosti, da se jo prizna in popravi brez večje škode za podjetje in kolektiv.

Tako je bila tu zaznavna določena podjetniška kultura, ki obstaja le v podjetju z vodstvom, ki odraža pošten odnos do dela in plačila zanj kot pravično odmero za vložen trud. Občutek pravičnosti je bil pečat odnosom, tako v pogovorih s sodelavci kot s strankami.

Podjetje je prevzel kot mešano podjetje v razmerju 49:51 v korist domačega podjetja in to ETOL JUGOSLAVIJA – IFF AMERIKA. In v času nastopa njegovega službovanja in tudi vodenja, je podjetje tonilo skoraj v rdeče številke, da je tudi tujec zaznal nevarnost in zmanjšal svoj delež na 5 %, kar je tudi rešilo podjetje pred odlivom kapitala. Ostal pa je ETOL ekskluzivni zastopnik arom in eteričnih olj nizozemskega proizvajalca za trge celotne Jugoslavije in vzhodne Evrope. Podjetje je od tujca pridobilo znanje tujih jezikov, marketinško prakso in si s tem ohranjalo bistvene prednosti za razvoj in uspešno poslovanje, kar gre nesporno pripisati vodji takratnega kolektiva.

In kaj je še bilo opaznega kot prednost, ki je bila v razumni povezavi z vodenjem in osebnostnim pečatom gospoda Bučer Jožeta:

- v kolektivu so bili osebni dohodki zaradi uspešnega poslovanja izredno visoki,
- zaposleni so bili iz sklada skupne porabe deležni reševanja vseh stanovanjskih problemov, tako s kreditiranjem individualne gradnje hiš kot nakupov stanovanj,
- zaposleni so bili koristniki počitniških kapacitet na otoku Pagu in Cresu, kakor tudi v Puli.

K njegovim strateškim odločitvam je nesporno prišteti odločitev in sposobnost vodenja izgradnje nove poslovne stavbe z laboratorijsko opremo, ki je bila nujna za podporo lastnega razvojnega oddelka. Podjetje je imelo namreč izredno visoko kvalifikacijsko strukturo z lastnimi tehničnimi in marketinškimi kadri z visoko šolo in magisteriji, ki so bili sposobni spremljati svetovne razvojne trende in slediti marketinškim potrebam.

Podjetje je bilo tako v letih njegovega vodenja izjemno uspešno in ga ni zamajala izguba jugoslovanskega trga. Tržne možnosti so se namreč zmanjšale za skoraj 60% in jih je bilo podjetje sposobno takoj skompenzirati na trgih vzhodne Evrope in to zlasti v Češki, Slovaški in na velikanskem ruskem trgu. Tu je bilo podjetje sposobno vlagati kapital in ustanavljati lastna in mešana podjetja tako na Dunaju, kot v Moskvi in si je z zagotovitvijo novih trgov ohranilo poslovno uspešnost.

Zmanjšanje števila zaposlenih, iz 250 v letu pred osamosvojitvijo, na 220 in celo 190, je potekalo za kolektiv na neboleč način in to z dokupi delovne dobe tako, da ob tem ni bil sprožen noben delovni spor, saj so bili odhodi sprejeti z razumevanjem in odobravanjem odhajajočih.

Prav tako so bili izvršeni vsi začetni postopki za uspešno lastninjenje in prehod v delniško družbo, kjer tudi na borzi kotirajoče delnice še danes izpričujejo, pri vrednosti cca. 50 000 tolarjev za delnico, velik poslovni uspeh.

Takšen, trajno zabeležen, uspeh se ne zgodi sam po sebi, ampak je posledica sposobnega vodenja sodelavcev, ki povzemajo vizijo voditelja, se z njo poistovetijo in nosijo tudi svoj del odgovornosti za uspeh. S tem opravičijo sebe, svoj življenjski smisel in filozofijo življenja podredijo tudi naporom, ki so potrebni za uspeh.

Imeti možnosti delati z njim – z gospodom BUČER JOŽETOM – je priložnost preizkusiti se v sposobnostih, ki te tudi zaznamujejo, s potrebo po uspehu, ki postane nujen del vseživljenjske rasti posameznika.«

g. Marjan Podgoršek, sodelavec v Etolu

»G. Jože Bučer se je rodil 20. 03. 1935 v Zagaju pri Ponikvi, občina Šentjur. Leta 1960 je diplomiral na Univerzi v Ljubljani, Fakulteti za agronomijo, gozdarstvo in veterinarstvo v Ljubljani – agronomski oddelek, in si pridobil poklic univ. dipl. ing. agronomije. Ker je bil vedoželjen, se je vpisal na Visoko

ekonomsko komercialno šolo v Maribor, kjer je leta 1977 zaključil študij in si pridobil strokovni naslov univerzitetni diplomirani ekonomist tehnične smeri.

V ETOL-u Celje se je zaposlil leta 1979 kot individualni poslovodni organ delovne organizacije – direktor, kjer je ostal vse do svoje upokojitve decembra 1991.

Vseskozi, ko je bil zaposlen v ETOL-u, si je prizadeval za dobre poslovne rezultate, pri tem pa ni pozabljal na zaposlene, saj se je zavedal, da se rezultati dosegajo le z delom in primernim odnosom do zaposlenih.

V času njegovega vodenja je bil ETOL kapitalsko, tehnično in komercialno povezan z mednarodno družbo IFF s sedežem v Združenih državah. Ta povezava je podjetju močno koristila in v tem času se je ETOL precej povečal. Razširil je proizvodni in prodajni program, povečal obseg dela in število zaposlenih. Leta 1983 je prišlo po zaslugi takratnega vodstva do spremembe pogodbe o skupnem vlaganju, ki je v veliki meri razbremenila podjetje in v končni fazi tudi olajšala kasnejšo privatizacijo. Tudi to je zasluga g. Bučerja.

V tem obdobju je bilo uvedeno tudi precej sodobne mehanizacije in avtomatizacije v proizvodnji, s katero je bila dosežena povečana produktivnost in na ta način tudi večji dobiček. Veliko je bilo narejenega tudi na izboljšanju delovnih pogojev in prijaznejšemu delovnemu okolju. Prav tako so bila izvedena vlaganja v modernizacijo tako razvojnih kot tudi analitskih laboratorijev. Kreiranje novih proizvodov je postalo temelj napredka. Veliko je bilo narejenega tudi pri uvedbi novega načina servisiranja kupcev, saj se je zavedal, da je domači trg premajhen, za nastope na zahtevnih tujih trgih pa je bilo potrebno pripraviti posebne strategije. ETOL je že takrat prodrl na trge Sovjetske zveze, Madžarske in Češke. V tem obdobju se je začelo uvajanje računalniške podpore na vseh področjih delovanja v podjetju.

Tudi po upokojitvi ostaja zelo aktiven. V okviru mestne občine vseskozi prevzema razne funkcije kot mestni svetnik in član ali predsednik odborov občine. Je tudi predsednik Društva upokojencev Celje. Je odličen pevec in je bil član mnogih renomiranih pevskih zborov.«

g. Bernard Krivec, prijatelj

»Z družino g. Jožeta Bučerja smo že dolga leta prijatelji in se tudi večkrat srečujemo, predvsem ob naših praznovanjih in tudi po interesnih področjih. Oba sva bila, kot diplomirana ekonomista, na vodilnih mestih v gospodarstvu in sodelavca. Sva tudi vinogradnika in sadjarja. Oba sva tudi predsednika društev upokojencev. Pri isti stranki sva bila dva mandata svetnika v Mestni občini Celje. G. Jože Bučer je še danes svetnik.

G. Jožeta Bučerja sem bolje spoznal leta 1978, ko sem iskal primerno zemljišče za vinograd in sadovnjak na širšem področju Šentjurja. G. Jože je bil svoje čase tam agronom pospeševalec in je to področje dobro poznal. Resnično se je potrudil, saj smo obiskali veliko kmetij in smo pozneje našli primerno zemljišče v Gruščah v bližini Dramelj. Veliko mi je pomagal pri vzgoji vinske trte ter sadnega drevja. Nekaj let za tem pa sva že poskušala pridelke. Pri pridelavi vina

je zelo pomembno kletarjenje, pri tem pa mi je g. Jože s svojimi bogatimi izkušnjami veliko pomagal. Skupaj smo večkrat obiskali kmetijske sejme in cvetlične razstave.

G. Jože Bučer je resnično dober prijatelj, vedno pripravljen pomagati. Pozitivno deluje, še zlasti, ker tudi rad poje in sodeluje pri Pevskem društvu upokojencev Celje. Včasih tudi prijetno preseneti, ko pripelje na obisk tudi svoje pevske prijatelje, ki s svojim petjem razveseljujejo družbe.«

ga. Milena Kocman, znanka

»Kaj napisati o g. Bučerju, ki sem ga spoznala v osemdesetih letih prejšnjega stoletja?

Najprej ga je spoznal moj pokojni mož, ko smo se preselili v naš novi dom v Škofji vasi, kasneje pa sem ga srečala tudi sama.

V spominu mi je ostal iz treh razlogov.

Prvi je bil ta, da sem ga, kot predsednica KD Bratov Dobrotinšek Škofja vas, dostikrat prosila za pomoč ob adaptacijah kulturnega doma v Škofji vasi. Lahko opravičeno rečem, da bi se naša zgradba počasi sesedla sama vase, če ne bi bilo »sindikálnih etolovskih« pomoči. Njihovi električarji, pleskarji, vodovodarji ... so reševali zelo drage »probleme« v stavbi.

Tudi pri nabavi kurilnega olja, za ogrevanje preko zime, se je v Etolu vedno našel kakšen dinar. Čeprav se je vse delalo preko sindikata, lahko z gotovostjo zatrdim, da je imel glavno besedo pri odločanju ravno g. Bučer.

Današnji rodovi v Škofji vasi se sploh ne zavedajo v kakšnih razmerah smo takrat oživljali kulturo in brez takšnih pomoči, kljub dobri volji in volonterizmu, nam to ne bi uspelo brez ljudi, ki so nas podpirali pri naših smelo zastavljenih ciljih. V KD Škofja vas so se krajanje združevali, se poveselili in pozabili na tegobe tistih dni. Da nam je to uspelo, gre zahvala tudi g. Bučerju, ki se nam je včasih celo pridružil.

Drugi spomini nanj so vezani na moje poklicno delo – delo učiteljice. Kot razredničarka 4. razreda sem vsako leto v juniju peljala učence v letno šolo plavanja na morje. Poizkusila sem jim dati tisto, česar mnogi še nikoli niso doživeli – uživanje, veselje, radosti prvih stikov z morjem, prvih zamahov v našem prekrasnem Jadranu. Ker so mnogi učenci živeli v skromnih razmerah in s seboj niso imeli veliko denarja, sem se ponovno opogumila in spet poprosila g. Bučerja za pomoč. Prinesti sem morala le uradno prošnjo z ravnateljstvom podpisom in žigom šole, pa sem iz Etola lahko odnesla kantice z ekstrakti sokov, ki so jih delali. Učencem smo povedali, da so za gašenje žeje poskrbeli v Etolu in lahko z gotovostjo zatrdim, da se mnogi teh »priboljškov« še danes spomnijo.

Tretji spomin na g. Bučerja pa je drugačen. Ne vem kdaj niti kje sva se srečala v prijetni družbi. G. Bučer je kmalu potegnil iz žepa mali črni notes, nekaj »poškilil« vanj in pričel pripovedovati šale. Do takrat sem ga poznala le kot urejenega in »strogega« direktorja, po tistem večeru pa sem v njem gledala tudi veselega in sproščenega človeka, ki zna do solz nasmejati zbrano družino.

Kasneje sem se pogovarjala z nekaterimi delavci Etola in čisto vsi so mi zagotovili, da sicer zahteva red in disciplino, a se zna tudi pošaliti – če je potrebno, tudi na svoj račun. Ravno zaradi tega so ga ljudje v Etolu imeli radi in so ga cenili.

Tako njim kot meni se je v srce zapisal kot ČLOVEK – napisano z veliko začetnico.«

ZAKLJUČEK

Pisati življenjsko zgodbo človeka, ki ga skoraj ne poznaš oziroma si njegovo ime morda že kdaj slučajno slišal, se nam je na začetku zdelo precej zahtevno. Zaradi tega smo prvo srečanje z gospodom Jožetom Bučerjem pričakovale z negotovostjo.

Kaj kmalu pa smo ugotovile, da je bil naš strah odveč, saj smo se ob pomoči gospoda Bučerja na prijeten, včasih malce hudomušen, način sprehodile po njegovi življenjski poti.

Na pomoč so nam priskočili tudi mnogi njegovi prijatelji, sodelavci in znanci.

Spoznale smo, da je gospod Jože Bučer zelo pozitivna oseba, ki je vedno pripravljena pomagati.

Mladost na kmetiji ga je izoblikovala v trdnega človeka, ki je znal poprijeti za delo tudi na vseh delovnih mestih, ki jih ni bilo malo. V glavnem je služboval na vodilnih položajih in povsod je bil uspešen. Aktiven pa je še danes, ko je že upokojen.

Hkrati biti mestni svetnik, mož, oče, dedek, predsednik društva upokojencev, peti v pevskem zboru ..., ni lahko. Ker vse to zmore ga mnogi poznajo kot zelo delovnega človeka, ki, kljub vsemu, še vedno najde čas za prijatelje.

Vesele smo, da smo spoznale njegovo življenjsko pot in da smo jo predstavile tudi vam.

ZAHVALA

Ob koncu bi se rade zahvalile vsem, ki so nam pri našem delu pomagali.

Hvala vsem, ki so »pobrskali« po spominu in nam s svojimi utrinki pomagali oblikovati življenjski mozaik gospoda Jožeta Bučerja, kajti zavedamo se, da bi bilo naše delo brez njihove pomoči veliko zahtevnejše in življenja g. Jožeta Bučerja ne bi predstavilo v celoti.

Še posebej pa se zahvaljujemo gospodu Jožetu Bučerju, ki nam je pri našem delu ves čas stal ob strani, nas spodbujal in nam razkril skrivnosti privatnega življenja in življenja »gospodarstvenika«.

Slika 53: RAZISKOVALKE PRI DELU (leta 2006)

VIRI IN LITERATURA

- LITERATURA:** - Partner z najboljšim okusom - Etol – 80 let (publikacija ob 80 letnici tovarne Etol); Etol Celje, 2004
- Kronika podjetja ETOL – IFF, projekt vodil Jože Bučer, dipl. ing, dipl. oec; Celje, maj 1992
 - Tovarna arom in eteričnih olj ETOL – IFF Celje; predstavitvena knjiga tovarne Etol Celje
 - časopisni članki: Celjan (13. 6. 2001, 21. 11. 2001, 17. 7. 2002, 31. 7. 2002, 30. 12. 2002, 12. 2. 2003, 19. 5. 2003, 17. 12. 2003, 24. 3. 2004, 14. 7. 2005)
- Šentjurčan (letnik V, št. 110, 2004)
Novi tednik (2004)
Dobro Jutro (11. 2. 2005)

- USTNI VIRI:**
- g. Jože Bučer
 - ga. Mojca Mlakar, hčerka
 - ga. Anja Maček Ključar, bivša profesorica
 - g. prim. Ivan Moser, prijatelj
 - ga. Nevenka Cmok, sodelavka in prijateljica
 - ga. Antonija Zatler, sodelavka in prijateljica
 - g. Marjan Podgoršek, sodelavec
 - g. Zdenko Zanoški, sodelavec
 - g. Bernard Krivec, prijatelj
 - ga. Ivanka Marič, ravnateljica OŠ Frana Kranjca Celje
 - ga. Sonja Turk, sodelavka
 - ga. Milena Kocman, znanka

Fotografija na naslovnici je last Jožeta Bučerja, posneta leta 2002.

Fotografije, ki nimajo navedenega lastnika, so iz osebne zbirke Jožeta Bučerja.